

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **D. D. T.,** zastoupen Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 6, Brno, proti žalovanému: **Celní ředitelství Brno,** se sídlem Koliště 21, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2010, čj. 1504-02/2010-010100-21, sp. zn. 9923/07-016200-021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2011, č. j. 30 Af 41/2010 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 26. 2. 2010, čj. 1504-02/2010-010100-21 žalovaný částečně změnil rozhodnutí Celního úřadu Brno (dále „správní orgán 1. stupně“) ze dne 7. 12. 2009, čj. 290921/2009-016200-021, o správním deliktu, který měl spáchat žalobce (dále „stěžovatel“). Výrok odvolacího rozhodnutí zní: „*Výroková část napadeného rozhodnutí CÚ Brno se na základě ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu částečně mění a to tak, že za slovy „...skladoval za účelem nabídky a prodeje zboží porušující některá práva duševního vlastnictví...*“ pokračuje věta následovně: „*označené ochrannými známkami ve smyslu zákona č. 441/2003 Sb., zákon o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“), vykazovalo znaky padělku ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném v rozhodné době.*“ Druhá věta

výroku napadeného rozhodnutí žalovaného zní: „*V ostatních částech zůstává výrok nezměněn*“.

Podle shora uvedeného rozhodnutí správního orgánu 1. stupně je stěžovatel vinen spácháním správního deliktu porušením povinnosti dle § 8 odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb. (dále „zákon o ochraně spotřebitele“), spočívajícího v nabídce nebo prodeji zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví. Za tento správní delikt byla stěžovateli uložena pokuta 30.000 Kč, propadnutí zajištěného zboží a povinnost zaplatit náklady správního řízení.

Rozsudek Krajského soudu

Odvolací rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel správní žalobou u Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“). Krajský soud žalobu zamítl a s jednotlivými námitkami stěžovatele se vypořádal takto:

1) chybné znění výroku napadeného rozhodnutí

Krajský soud konstatoval, že znění výroku neodpovídá ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. (dále „správní řád“). Tuto skutečnost interpretoval ve smyslu citované judikatury Nejvyššího správního soudu, přičemž se přimknul zejména k tezi, že hmotné právo by se v řadě případů bez práva procesního neprosadilo, zatímco procesní právo by bez vazby na materiální podstatu věci ztratilo smysl. Z toho také například vyplývá koncepce § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) zdůrazňující jako důvod pro kasaci jen takové vady řízení, které by mohly mít vliv na správnost hmotněprávního posouzení věci. Ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost nemá místo tam, kde eventuální rozpor textu je překonatelný výkladem. Z tohoto východiska krajský soud dovodil srozumitelnou interpretaci napadeného rozhodnutí žalovaného v tom smyslu, že vedle přesně vymezené změny rozhodnutí správního orgánu 1. stupně lze obrat „*V ostatních částech zůstává výrok nezměněn*“ vyložit tak, že znamená totéž jako správně formulovaný výrok „*Ve zbývající části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno*“.

2) posouzení skutkové podstaty správního deliktu

V této části krajský soud interpretoval smysl skutkové podstaty správního deliktu spočívající v klamání spotřebitele podle § 8 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, konstatoval, že žalobce splňuje charakteristiku povinné osoby ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) citovaného zákona a rovněž aproboval závěr žalovaného, že zboží, se kterým stěžovatel disponoval, v uvedených případech vykazovalo identické, případně extremně blízké, označení s ochrannými známkami. Krajský soud uzavřel, že skutková podstata správního deliktu klamání spotřebitele je v dané věci naplněna již tím, že zboží s klamavým označením bylo skladováno za účelem nabídky nebo prodeje, aniž by bylo zároveň nutné posuzovat, zda je zboží způsobilé spotřebitele klamat. Tento závěr krajský soud dovodil již ze znění § 8 odst. 2 citovaného zákona, které pod pojem „klamání spotřebitele“ přímo podřazuje nabízení a prodej, ale také pouhé skladování výrobků nebo zboží za účelem nabídky nebo prodeje, porušujících některá práva duševního vlastnictví.

Kasační stížnost

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností pro důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávnost posouzení právní otázky krajským soudem dovozuje v několika aspektech.

Prvý z nich se ve značném rozsahu obsahově shoduje s důvodem správní žaloby poukazujícím na zásadní rozpor výroku napadeného rozhodnutí žalovaného se zněním i smyslem ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) a odst. 5 správního řádu, v jehož důsledku se rozhodnutí stává naprosto nesrozumitelným, neboť z něj není zřejmé, jakou změnu rozhodnutí vlastně provedl, jak naložil se zbytkem odvoláním napadeného rozhodnutí, tedy jak vlastně naložil s odvoláním jako celkem. Takový závěr stěžovatel odvozuje z gramatického výkladu textu výroku správního orgánu 1. stupně, ze kterého vyvozuje, že vložením textu změny do rozsáhlé věty rozhodnutí vyvolal nejasnost, zda zbytek věty byl změnou nahrazen nebo jen doplněn.

Druhým důvodem polemizuje s tím, jak žalovaný i krajský soud naložily se smyslem ustanovení § 8 odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele. Podle stěžovatele je objektem správního deliktu ochrana spotřebitele před klamáním, zde prodejem neznačkového zboží jako značkového, objektivní stránka deliktu, spočívající v jednání a jeho následku, splněná ve znaku „jednání“, zde skladování, nabídka a prodej padělků značkového zboží, je zjevně nenaplněna ve znaku „následek“, zde oklamání spotřebitele, ke kterému nemohlo dojít, a to pro notorickou známost veřejnosti o povaze zboží ve vietnamských tržnicích. Tímto aspektem věci se ovšem žalovaný ani krajský soud vůbec nezabývaly. Stěžovatel rozvíjí i další úvahy o vztahu veřejného a soukromého práva, které však jsou pro posouzení problematiky odpovědnosti za uvedený správní delikt irelevantní. Stejně tak v závěru kasační stížnosti přítomné porovnání veřejnoprávní deliktní odpovědnosti stěžovatele a případného soukromoprávního oprávnění vlastníků chráněných značek na náhradu škody, jimiž se Nejvyšší správní soud dále ani nezabýval právě proto, že se jedná o naprosto samostatnou problematiku soukromoprávního posuzování dopadu stěžovatelova chování.

Vyjádření ke kasační stížnosti.

Žalovaný poukazuje na to, že krajský soud se v napadeném rozsudku dostatečně vypořádal se všemi důvody, shodně uvedenými v žalobě i kasační stížnosti. Také žalovaný uvedl k argumentaci žalobce své stanovisko ve vyjádření ze dne 8. 7. 2010, čj. 4820-4/2010-010100-21 ze dne 8.7.2010 a jeho důvody jsou obsaženy také v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného č.j. 1504-02/2010-010100-21 ze dne 26.2.2010.

Žalovaný navíc konstatuje, že žalobce v kasační stížnosti již nenamítá, že by fakticky příslušný správní delikt nespáchal, tj. že by v inkriminovanou dobu na daném místě předmětné zboží neskladoval, nenabízel či neprodával, a ani nenamítá, že by práva a povinnosti vyplývající ze smlouvy, označené jako neplatné, nevykonával. V kasační stížnosti v části II. setrvává žalobce u tvrzení, že výrok žalovaného trpí vadou, která způsobuje jeho nevykonatelnost, případně nicotnost. Zde žalovaný plně odkazuje na odůvodnění odvolacího rozhodnutí, na vyjádření k žalobě a setrvává na svém právním názoru, že formulační vadu výrokové části rozhodnutí o odvolání, tj. použité jazykové

vyjádření „*v ostatních částech zůstává výrok nezměněn*“, lze považovat za významové synonymum slov „*ve zbytku se potvrzuje*“ jak je stanoveno v ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu, a s přihlédnutím k obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani k jinému závěru či výkladu vést nemůže. Vzhledem k tomu, že nejde o vadu, která by činila rozhodnutí vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nelze napadené rozhodnutí považovat ani za nicotné. Odůvodnění soudem považuje žalovaný za dostatečně srozumitelné. Proto tento kasační důvod považuje žalovaný jako lichý a vzhledem k výše uvedeným důvodům, jako právně neprůchodný.

V části III. kasační stížnosti žalobce opětovně rozebírá právní otázku, zda předmětné zboží bylo způsobilé klamat spotřebitele. I s touto namítanou skutečností se žalovaný dostatečným způsobem zabýval v odůvodnění rozhodnutí o odvolání a vypořádal se s ní jako s žalobní námitkou i krajský soud. Nelze než souhlasit s názorem soudu, že ve smyslu ustanovení § 8 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, ve znění platném v době spáchání správního deliktu, za klamání spotřebitele nutno považovat také nabídku nebo prodej zboží porušující některá práva duševního vlastnictví, jakož i jeho skladování za účelem nabídky nebo prodeje. Pokud by byl správný názor žalobce, potom by nabídkou žádného zboží, opatřeného označením zaměnitelným s ochrannou známkou, nabízeného na tržištích i za výrazně nižší ceny, než jsou ceny originálních výrobků, nemohlo dojít ke klamání spotřebitele, neboť dle názoru žalobce by si každý spotřebitel měl být vědom, že např. na tržištích se originální výrobky neprodávají. Takový výklad nutno odmítnout, neboť by nepochybně směřoval proti smyslu a účelu zákona o ochraně spotřebitele. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný nepovažuje kasační stížnost za důvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, aniž shledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Snazší orientaci v případu poslouží rekapitulace relevantních skutkových okolností zjištěných v řízení před správními orgány, v prvé řadě rekonstrukce výroku v jeho nepochybném znění po změně povedené napadeným rozhodnutím žalovaného. Výrok rozhodnutí kvalifikující správní delikt stěžovatele v dotčené části zní: „*Účastník řízení ... D. D. T. ... se dopustil správního deliktu porušením právní povinnosti dané ust. § 8 odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb., zákon o ochraně spotřebitele, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele, ve znění účinném v rozhodné době“), když klamal spotřebitele tím, že dne 13. 4. 2007 v prodejním místě na adrese Olomoucká 61, Brno, stánek č. 36/3 (dále jen „prodejní místo“) skladoval za účelem nabídky a prodeje zboží porušující některá práva duševního vlastnictví* ***označené ochrannými známkami ve smyslu zákona č. 441/2003 Sb., zákon o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“), vykazovalo znaky padělku ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném v rozhodné době.“***

Rekonstrukce znění opravené věty citovaného rozhodnutí správního orgánu 1. stupně rozhodně nevylučuje výklad, že změna opravenou částí věty končí, tedy nepokračuje původním výčtem konkrétních zjištění. Zbytek výroku odvolacího rozhodnutí ve znění „*V ostatních částech zůstává výrok nezměněn*“ by mohl být považován za určitý a jasný za předpokladu, že všechny výroky rozhodnutí i po částečné změně představují logický celek. Na tuto otázku lze odpovědět kladně, neboť změnou byl zřetelně dotčen jeden výrok rozhodnutí způsobem, který jeho smysl nezměnil. Tento výrok také logicky vyplývá ze skutečností obsažených v odůvodnění správního rozhodnutí. Na tomto závěru by se ostatně nic nezměnilo ani v případě, že změna výroku by představovala vsuvku původní prvé věty výrokové části rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Ani v takovém případě by nebyla nejasná v takovém rozsahu, aby bylo možné se ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že „*není zřejmé, jakou změnu rozhodnutí vlastně provedl, jak naložil se zbytkem odvoláním napadeného rozhodnutí, tedy jak vlastně naložil s odvoláním jako celkem*“. Tak příkrý závěr není namístě, neboť naplnění jednoznačné definice klamání spotřebitele ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele (*Za klamání spotřebitele se považuje také nabídka nebo prodej výrobků nebo zboží porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování těchto výrobků nebo zboží za účelem nabídky nebo prodeje)* lze z výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí dovodit v každém případě.

Problematikou rozporu výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu s úpravou výroku odvolacího rozhodnutí ve správním řízení dle právní úpravy § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. (dříve platný správní řád) se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně, viz třeba rozsudky ze dne 28. 7. 2008, čj. 8 As 4/2007-71, dříve v rozsudku ze dne 25. 6. 2007, čj. 5 As 11/2006 – 100. V těchto rozhodnutích vyjádřil právní názor, že „*Odvolací správní orgán je oprávněn, shledá-li pro to patřičné důvody, napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak odvolání zamítnout a rozhodnutí potvrdit. Zde je třeba podotknout, že taková změna nebo i zrušení se může vztahovat vůči celému rozhodnutí (resp. všem jeho jednotlivým výrokům), nebo jen k jeho jednotlivým výrokovým částem. V takovém případě je však nezbytně nutné postupovat s ohledem na § 59 odst. 2 spr. ř. in fine tak, že obstojí-li část výroku u odvolacího orgánu, ve zbylém rozsahu se odvolání zamítá a rozhodnutí se tím potvrzuje. Má-li správní rozhodnutí více výroků, je třeba řádně uvést, jak odvolací správní orgán naložil se všemi jednotlivými výroky, které zrušil či změnil, a které naopak potvrdil zamítnutím odvolání.* Pro dobu před účinností nového správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) tedy Nejvyšší správní soud zaujal názor, že při nedostatku výslovné právní úpravy v tehdy platném správním řádu (zákon č. 71/1967 Sb.) byl ochoten akceptovat i výrok odvolacích správních orgánů při vyslovení částečné změny výroku, že ve zbylém rozsahu je napadené a přezkoumávané rozhodnutí „*ponecháno beze změny*“ či obdobné výroky, bylo-li však beze všech pochybností dovodit, jak bylo naloženo s napadeným rozhodnutím jako celkem a všemi jeho případnými jednotlivými výroky. Po účinnosti nového správního řádu je procesní dopad částečné změny rozhodnutí správního orgánu výslovně řešen v § 90 odst. 5 in fine tak, že dojde-li ke zrušení nebo změně rozhodnutí jen v jeho části, ve zbytku je povinen odvolací správní orgán napadené rozhodnutí potvrdit. Obdobný postup měl být jistě aplikován i v případě částečného zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v nyní posuzované věci, kdy ve zbytku by mělo být napadené rozhodnutí potvrzeno, přičemž výrok o změně rozhodnutí opravdu mohl být zároveň formulován jednoznačnějším způsobem. Tak se žalovaný sice nezachoval, jeho rozhodnutí však proto

není nesrozumitelné nebo nesprávné, a zejména je nepochybné, jak a proč žalovaný celkově s odvoláním stěžovatele naložil. Ve prospěch takového závěru, jaký dovozuje stěžovatel, nelze argumentovat ani zákonným zněním § 90 odst. 5 správního řádu ani citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, které totiž nelze vykládat v rozporu s principem relevantní vady řízení ve smyslu § 76 s. ř. s., respektive § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Smysl výroku kasační stížností napadeného rozhodnutí v jakékoli jeho shora naznačené podobě, by byl vždy identický.

Stěžovatel nepatřičně usiloval u zesílení účinku argumentace naznačováním nicotnosti napadeného rozhodnutí žalovaného pro jeho zásadní procesní vady. Takové pokusy je nezbytné zásadně odmítnout. V této souvislosti je třeba si uvědomit, co považuje teorie i praxe za nicotný správní akt. Vždy musí jít o případy vad takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti (srov. Staša, J. in Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 5. vydání. C. H. Beck, Praha, 2003, s. 136-141). Obdobně se vyjadřovala četná rozhodnutí správních soudů, publikovaná v časopisu Sbírka rozhodnutí Nejvyššího správního soudu („Sb. NSS) od samého počátku, z pozdější doby viz např. rozhodnutí pod č. 67/2004 Sb. NSS, č. 199/2004 Sb. NSS, č. 273/2004 Sb. NSS, č. 319/2004 Sb. NSS, případně také Ústavní soud, viz např. usnesení ze dne 17. 5. 2000, sp. zn. IV. ÚS 108/2000, nebo nález ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 728/01. Judikatura soudů formulovala i další symptomatické případy nicotnosti správních aktů, např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva někomu, kdo v právním smyslu vůbec neexistuje (není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu). Ke stejnému závěru lze dospět také podle úpravy nicotnosti dle platného správního řádu (§ 77 odst. 1, 2).

Od nicotnosti je zapotřebí odlišovat rozhodnutí nezákonná. Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 78 odst. 1 s. ř. s.), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.]; tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze potud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Z uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu ovšem vyplývá, že správní žalobou napadené rozhodnutí žalovaného netrpí takovými zásadními vadami, pro které by

bylo možné uvažovat o jeho nicotnosti, a nezákonné také není v rozsahu, který měl vést krajský soud k jeho zrušení.

K posouzení druhé námitky kasační stížnosti je zapotřebí vycházet nejen gramatickým výkladem ze zákonného textu § 8 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, nýbrž také teleologickým výkladem usilovat o pochopení smyslu zákonné úpravy identifikací úmyslu zákonodárce.

Praktické je si nejprve připomenout znění § 8 odst. 1 a 2 zákona o ochraně spotřebitele platné k 31. 12. 2008: *„(1) Nikdo nesmí klamat spotřebitele, zejména uvádět nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepřesné, nejasné, dvojsmyslné nebo přehnané údaje anebo zamlčet údaje o skutečných vlastnostech výrobků nebo služeb či úrovni nákupních podmínek. (2) Za klamání spotřebitele se považuje také nabídka nebo prodej výrobků nebo zboží porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování těchto výrobků nebo zboží za účelem nabídky nebo prodeje.“*

Stěžovatelův výklad textu zákona o ochraně spotřebitele neobstojí vedle teleologického výkladu jeho § 8, patrného zejména z důvodové zprávy k zákonu č. 634/1992 Sb. Zvláštní část důvodové zprávy k ustanovení § 8 uvádí: *„zákaz klamání spotřebitele je veřejnoprávní obdobou některých ustanovení o nekalé soutěži obsažených v obchodním zákoníku. Úprava v zákoně o ochraně spotřebitele má význam z hlediska výkonu správního dozoru a ukládání správních sankcí.“* Veřejnoprávní kontrola vytváří podmínky a prostor pro porovnávání a prosazování konkrétních veřejnoprávních zájmů a povinností, v posuzované věci třeba pravidel ochrany duševního vlastnictví, ochrany spotřebitele a poctivých výrobců a dotčených veřejných subjektivních práv a povinností fyzických osob.

Z tohoto hlediska je proto třeba vnímat úpravu problematiky podle zákona o ochraně spotřebitele v souvislosti s obecnou úpravou nekalé soutěže dle § 41 a násl. obchodního zákoníku, uvádějících konkrétní způsoby klamavého chování: *uvedení nepravdivých, nepodložených, neúplných, nepřesných, nejasných, dvojsmyslných nebo přehnaných údajů, zamlčení údajů o skutečných vlastnostech výrobků.* Zejména u prvé skupiny nekalých soutěžních jednání bude výklad toho, kdy jde o neúplné, nepřesné, nejasné atd. údaje, záviset na posouzení konkrétních podmínek každého jednotlivého případu. Aby šlo o klamání, předpokládá se, že ten, kdo se takového jednání dopouští, si je vědom klamavého charakteru či nedostatečnosti informace poskytované spotřebiteli a také je s tím, že spotřebitel může být oklamán, srozuměn. Obdobně vyznívají názory z odborné literatury, viz např. *Nesnídal Jiří, Výklad k zákonu o ochraně spotřebitele (§ 8), Ekonom, 6. 7. 1995.* Je vcelku zjevné, že všechny uvedené deliktní znaky byly v jednání stěžovatele přítomné. Logická pravděpodobnost klamavého jednání stěžovatele má ovšem sama o sobě vůči povaze správního deliktu klamání spotřebitele doplňkovou povahu. Jak ve vztahu k obecné úpravě klamavého jednání dle obchodního zákoníku, tak dle citovaného § 8 zákona o ochraně spotřebitele je relevantní právě zdůrazněná objektivní stránka věci, totiž nabízení (prodej, skladování) zboží s klamavým označením, zatímco subjektivní stránka deliktního jednání je naplněna již srozuměním obchodníka s tím, že spotřebitel může být oklamán nebo klamavě motivován. Z tohoto důvodu, jakož i proto, že postoj každého z entity zákazníků nelze spolehlivě zjistit ani zjišťovat, nelze v žádném případě dospět k závěru o jednotné reakci každého individuálního zákazníka na nabídku padělku, jak to spekulativně činí stěžovatel. Zákonodárce ostatně formuloval delikt spočívající v porušení

povinnosti dle § 8 zákona o ochraně spotřebitele jako obecný „ohrožovací“ delikt. V těchto případech postačuje vznik nebezpečí oklamání, ke kterému dojít ani nemusí, ba leckdy dojít ani nemůže, neboť delikt klamání spotřebitele je spáchán již pouhým skladováním klamavě označeného zboží za účelem jeho prodeje, což je úmysl, který ani stěžovatel nepopírá.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena.

V nyní posuzované věci je zřejmé, že krajský soud sice akceptoval znění výroku odvolacího rozhodnutí žalovaného ve vztahu k ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu nesprávně, nicméně zároveň lze vycházet z toho, že materiální (hmotněprávní) podstatu jednání stěžovatele odvolací rozhodnutí žalovaného srozumitelně vyjádřilo bez toho, že by procesní práva stěžovatele byla zásadním způsobem dotčena. Lze souhlasit se správným názorem krajského soudu, že ke zrušení správního rozhodnutí v řízení před soudem mohou vést jen takové vady řízení, které by mohly mít vliv na správnost hmotněprávního posouzení věci, a to v posuzované věci nastat nemůže. Tento princip nelze zpochybnit exaktní úpravou rozhodnutí odvolacího správního orgánu dle § 90 odst. 5 správního řádu. Ani citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu nesměřuje k závěru o bezvýznamnosti principu relevantní vady řízení ve smyslu § 76 s. ř. s.

Argumentace stěžovatele, kterou zdůvodňuje námitku nesprávného posouzení právní otázky v případě výkladu § 8 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, rovněž neobstojí. Z řízení před správními orgány jednoznačně vyplývá zjištění, že stěžovatel disponoval se zbožím opatřeným klamavým označením, a to za účelem jeho prodeje neurčené entitě zákazníků, tedy naplnil skutkovou podstatu deliktu dle § 8 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, přinejmenším právě v podobě „skladování *těchto výrobků nebo zboží za účelem nabídky nebo prodeje*“, kterou nelze jakkoli vykládat v souvislosti se skutečným oklamáním spotřebitele nebo jen jeho hrozbou, neboť to není a nemůže být znakem skutkové podstaty uvedeného deliktu.

Nad rámec nutného zdůvodnění musí být rozhodně odmítnuta snaha stěžovatele zevšeobecňovat (paušalizovat) představu o povaze zboží ve vietnamských tržnicích. Častý názor lidí o původu nabízeného zboží nelze zaměňovat za znalost každého zákazníka o těchto skutečnostech ve všech jejich významných souvislostech, pro jejíž ověření ostatně neexistují žádné objektivní metody. Kromě toho nelze přehlížet, že nepoctivým nabízením klamavě označeného zboží právě za nízkou cenu získává obchodník nezaslouženou výhodu vůči poctivým prodejcům, a to za současného rizika vzniku újmy zákazníkovi, který právě zohledněním ceny klamavě označené nabídky zboží může dospět k závěru o určité výhodnosti nákupu, kterou nabízené zboží ve skutečnosti vůbec poskytovat nemusí.

Pro pořádek Nejvyšší správní soud připomíná, že nic jiného, než shora vyvrácené námitky, stěžovatel předmětem řízení o kasační stížnosti neučinil.

Z uvedených úvah tedy vyplývá, že kasační námitky stěžovatele nejsou oprávněné a proto byla kasační stížnost zamítnuta dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

O nákladech tohoto řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl dle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů řízení mu proto nepřísluší, žalovanému žádné náklady, nad rámec jeho úřední činnosti, nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu